

Deodată, Imogene Herdman m-a împuns cu cotul în coaste. Are cele mai ascuțite coate dintre toți oamenii pe care i-am cunoscut vreodată.

— Ce e serbarea? a spus ea.

— E o piesă de teatru, am spus eu, și pentru prima dată în acea zi (cu excepția momentului când a văzut coșul de colectă), Imogene a părut interesată.

— Despre ce este piesa? a întrebat Imogene.

— Este despre Iisus, am spus eu.

— Așa e totul aici, a bombănit ea, așa că m-am gândit că lui Imogene nu-i păsa prea tare de serbarea de Crăciun.

Dar mă înșelam.

1

Herdmanii erau, în mod cert, cei mai răi copii din istoria lumii. Mințeau, furau, fumau țigări de foi (chiar și fetele), vorbeau urât, loveau copii mici, își înjurau profesorii, luau numele Domnului în deșert și au dat foc șopronului vechi și dărăpănat al lui Fred Shoemaker.

Șopronul a ars până la temelii și cred că asta i-a surprins pe Herdmani. Dădeau foc lucrurilor tot timpul, dar asta a fost întâia oară când au reușit să facă scrum o clădire întreagă.

Cred că a fost un accident. Bănuiesc că nu s-au trezit în acea dimineată și și-au spus unul altuia „Hai să facem scrum șopronul lui Fred Shoemaker“..., dar poate că așa a fost. La urma urmei, era sâmbătă și nu se întâmpla mare lucru.

A fost un foc teribil – două mașini de pompieri și două de poliție, toți pompierii voluntari și cinci duzini de gogoși trimise de Restaurantul Tasti-Lunch. Gogoșile trebuiau să fie pentru pompieri, dar până au stins focul, ele dispăruseră. Herdmanii le-au luat – și-au îndesat în buzunare și în sân, în cămăși ce nu au putut mânca. Puteai chiar să vezi gogoșile în jurul taliei lui Ollie Herdman.

Nu am putut înțelege de ce Herdmanii au zăbovit la locul nelegiurii lor. Toată lumea știa că întregul incident era din vina lor și te-ai fi gândit că au atâta minte încât să se facă nevăzuți.

Un pompier chiar l-a luat de guler pe Claude Herdman și i-a spus:

— Voi, copii, ați aprins focul ăsta, fumând țigări de foi în șopron?

Dar Claude a spus doar:

— Nu fumam țigări.

Și nu fumau. Se jucau cu setul de chimie *Tânărul Einstein* al lui Leroy Herdman, pe care îl furase de la magazinul de bricolaj, și astfel au aprins focul.

Leroy a spus-o.

— Am amestecat toate prafurile între ele, a zis el, am turnat gaz de brichetă de jur împrejur și

apoi i-am dat foc. Am vrut să vedem dacă setul de chimie era bun de ceva.

Orice alt copil – până și unul rău – ar fi fost puțin îngrijorat dacă ar fi furat ceva în valoare de 4,95 dolari și apoi ar fi incendiat o clădire cu el. Însă Leroy era doar furios pentru că setul de chimie a ars împreună cu toate celelalte lucruri, înainte să apuce să facă una-două bombe.

Pompierul șef ne-a adunat pe toți laolaltă – erau cincisprezece sau douăzeci de copii în jur, stând și privind incendiul – și ne-a ținut un mic discurs despre jucatul cu chibrituri, benzină și alte astfel de lucruri periculoase.

— Nu spun că asta s-a întâmplat aici, ne-a zis el. Nu știu ce s-a întâmplat aici, dar ar fi putut fi asta, și puteți vedea rezultatul. Așa că să vă fie învățătură de minte, băieți și fete.

A fost, desigur, o lecție grozavă pentru Herdmani – au învățat că oricând e un incendiu, vor fi gogoși gratuite, mai devreme sau mai târziu.

Presupun că lucrurile ar fi fost diferite dacă ar fi incendiat, să zicem, A doua Biserică Prezbiteriană în locul șopronului, dar șopronul era oricum pe cale să se prăbușească. Toți vecinii l-au

bătut la cap pe domnul Shoemaker să facă ceva în legătură cu el, pentru că arăta îngrozitor și sigur avea să atragă șobolani. Așadar, toată lumea a spus că în cazul incendiului tot răul a fost, de fapt, spre bine și până și domnul Shoemaker a spus că a fost o ușurare. Tata a spus că era singurul lucru bun pe care l-au făcut vreodată Herdmanii, iar dacă ar fi știut că era un lucru bun, nu l-ar fi făcut defel. Ar fi dat foc la altceva... sau altcuiva.

Erau în asemenea hal de îngrozitori, că abia puteai crede că sunt adevărați: Ralph, Imogene, Leroy, Claude, Ollie și Gladys – șase copii slăbănogi cu păr sârmos, toți asemănători, cu excepția mărimilor și a locurilor diferite unde aveau vână-tăi de la chelfăneala reciprocă.

Locuiau deasupra unui garaj, în capăt la Sproul Hill. Nimeni nu mai folosea garajul, dar Herdmanii loveau în susul și-n josul ușii cât de repede puteau și încercau să se strivească unul pe altul – asta era ideea lor de joc. În timp ce alți oameni aveau iarbă în curtea din față, Herdmanii aveau pietre. Și unde alți oameni aveau tufe de hortensii, Herdmanii aveau iederă otrăvitoare.

Exista, de asemenea, un indicator în curte pe care scria ATENȚIE LA PISICĂ.

Copiii nou-veniți râdeau mereu de asta, până ce dădeau cu ochii de pisică. Arăta ca cel mai ticălos animal pe care îl văzusem vreodată. Avea un picior mai scurt, coada ruptă și un ochi lipsă, iar poștașul nu le livra nimic Herdmanilor din cauza ei.

— Nu cred deloc că e o pisică obișnuită, i-a spus poștașul tatei. Copiii ăia cred c-au urcat pe deal și au făcut rost de o pisică sălbatică.

— Ei, nu cred că poți domestici o pisică sălbatică, a spus tata.

— Sunt sigur că nu poți, a spus poștașul. Ei n-ar încerca niciodată s-o domesticească, ci doar s-o facă mai sălbatică decât era de la bun început.

Dacă ăsta era planul lor, a funcționat – pisica ataca orice vedea cu singurul ei ochi.

Într-o zi, Claude Herdman a golit toata sala clasei întâi în fix trei minute, când a adus pisica la Arată-și-povestește. Nu o hrănise timp de două zile, așa că era deja nervoasă, iar apoi a dus-o la școală într-o cutie, și când a deschis cutia, pisica a țâșnit afară – direct în aer, au spus oamenii.

A aterizat sus, pe marginea tablei, și a lăsat patru dâre mari și lungi de gheare de-a lungul ei.

Apoi a făcut ravagii peste tot în jur, zgâriindu-i pe cei mici și lăsând păr, împrăștiind cărți și hârtii peste tot.

Învățătoarea, domnișoara Brandel, a strigat ca toată lumea să fugă pe hol, și-a tras o haină pe cap, a luat o mătură și a încercat să prindă pisica într-un colț. Dar desigur că nu putea vedea cu haina pe cap, așa că doar a fugit pe culoare țipând „Pis, pis!” și trântind mătura de câte ori pisica riposta scuipând. A dărâmat casa de păpuși *Familia fericită* și un glob pământesc, și a spart acvariul plin cu nouăzeci de litri de apă și aproximativ șaizeci și cinci de peștișori aurii.

În tot acest timp, a strigat la Claude să vină să-și prindă pisica, dar Claude ieșise pe hol cu restul clasei.

Mai târziu, când domnișoara Brandel le pune bandaje tuturor celor care îi arătau un strop de sânge, l-a întrebat pe Claude de ce, pentru numele Domnului, nu a venit să-și țină sub control pisica.

— Ne-ați spus să ieșim pe hol, a zis Claude, ca și când ar fi fost un elev obișnuit din clasa întâi, care face tot ce îi spune învățătoarea.

Pisica s-a liniștit puțin după ce a găsit ceva de mâncare – majoritatea peștișorilor aurii și cei doi

șoareci de companie ai Ramonei Billian, pe care îi adusesese la Arată-și-povestește. Ramona a plâns și a tot plâns – „Nici măcar nu-i pot îngropa!” a spus ea –, astfel încât au trimis-o acasă.

Sala era vreaște – sticlă spartă, hârtii, cărți, bălți de apă și peștișori aurii morți peste tot. Domnișoara Brandel era și ea cam vreaște, iar majoritatea elevilor de clasa întâi erau isterici, așa că cineva i-a dus afară și le-a dat pauză pentru tot restul zilei.

Claude a dus pisica acasă și, după asta, s-a făcut o regulă care spunea că nu ai voie să aduci nimic viu la Arată-și-povestește.

Herdmanii treceau din clasă în clasă la Școala Woodrow Wilson ca acei pești sud-americieni care te devorează până la os în doar trei minute... ceea ce le cam făceau profesorilor, unul după altul.

Dar nu au rămas absolut niciodată repetenți.

Când a venit vremea să treacă Claude Herdman în clasa a doua, nu știa nici alfabetul, nici numerele, culorile, formele, nici povestea cu *Bucle Aurii și cei trei urși* sau cum să se înțeleagă cu cineva. Însă Domnișoara Brandel l-a trecut, totuși.

În primul rând, știa că-l va avea pe Ollie Herdman anul următor. Asta era problema cu Herdmanii,

întotdeauna urma să vină un altul, și nicio profesoară nu era atât de smintită încât să lase în clasă câte doi deodată.

Am fost întotdeauna în aceeași clasă cu Imogene Herdman și m-am tot ferit din calea ei. Nu era ușor să te ferești din calea ei. N-o puteai face dacă erai prea drăguță sau prea urâtă, ori prea deșteaptă sau prea proastă, ori dacă era ceva neobișnuit la tine, cum ar fi părul roșcat sau dacă puteai să îți îndoi degetele mari peste cap.

Dar dacă erai mediocră, ca mine, și îți țineai gura când profesoara întreba „Cine poate numi toate cele cincizeci de state?“, aveai o șansă destul de bună ca Imogene să nu te bage în seamă.

Oricine ți-ar fi spus că Imogene era exact ca restul Herdmanilor. Nu învăța nici ea nimic, cu excepția cuvintelor urâte și a secretelor despre toată lumea.

De două ori pe an, trebuia să mergem la cabinetul medical, să fim cântăriți și măsurăți, iar Imogene reușea mereu să afle ce greutate aveau toți. Uneori stătea și o aștepta pe asistentă, domnișoara Hemphill, să-i dea un plasture; alteori se ascundea după perdeaua în spatele căreia țineau un pătuț pliabil și stătea acolo pe toată durata consultului, cu un ochi pe cântar.

— De ce ești încă aici, Imogene? a întrebat-o domnișoara Hemphill într-o zi. Poți să te întorci la clasa ta.

— Cred că mai bine v-ați uita ca nu cumva să am și eu ce are și Ollie.

— Ce are Ollie?

Imogene a ridicat din umeri.

— Nu știm. Pete roșii peste tot.

Domnișoara Hemphill a privit-o.

— Ce a spus doctorul?

— N-am fost la doctor.

Imogene a început să se scarpine cu spatele în susul și-n josul dulapului cu medicamente.

— Ei bine, are febră? E în pat?

— Nu, e în sala clasei întâi.

— Chiar acum? s-a holbat domnișoara Hemphill. Vai, nu ar trebui să fie la școală cu pete roșii! Ar putea fi pojar sau varicelă... o mulțime de lucruri... boli contagioase. Ce faci?

— Mă scarpin pe spate, a spus Imogene. Mamă, ce mă mănâncă!

— Voi restul, băieți și fete, mergeți înapoi în clasa voastră, a spus domnișoara Hemphill. Iar tu, Imogene, să nu te miști de aici.